

‘Als ik film, hoef ik alleen te weten hoe laat ik op moet staan’

Kim van Kooten (38)

Actrice en scenarioschrijfster. Op 22 november gaat de film ‘Alles is familie’ in première, waarvoor zij het scenario schreef

Heeft u een vaste dagindeling?

‘Dat is afhankelijk van waar ik mee bezig ben. Als ik film, hoef ik alleen te weten hoe laat ik op moet staan en verder wordt voor mij bepaald hoe laat ik aangekleed word, hoe laat ik eet en hoe laat de make-up erop moet zitten. Ik vind dat wel een fijn soort niemandsland: alsof je in een parallelle wereld leeft. Tegelijkertijd is het ook heel kinderlijk; ik schiet meteen in de regressie omdat ik en gevoerd en aangekleed word – verder hoef ik niets meer te doen, alleen te spelen. Op de dagen dat ik schrijf, deel ik mijn tijd heel streng in, want in de uren dat de kinderen naar school zijn, moet het gebeuren. In het begin vond ik dat vreselijk, ik was gewend om heel kunstenaarsachtig te wachten tot de inspiratie tot mij kwam. Maar inmiddels begin ik gewoon met schrijven: een woord, een zin en dan komt het vanzelf wel. Ik heb geleerd dat je inspiratie ook kunt afdwingen, dat het niet altijd iets heiligs is maar ook gewoon een kwestie van doen.’

Wat is uw favoriete moment van de week?

‘Yoga en tennis zijn momenten die ik echt in mijn agenda blok. Doe ik dat niet, dan word ik heel erg gestrest omdat ik altijd zo in mijn hoofd zit als ik schrijf. De zaterdagochtend, dat is ook een favoriet moment, dan weten de kinderen dat ze ons pas om acht uur wakker mogen maken – wat natuurlijk nog steeds belachelijk vroeg is. Daarna ontbijten we rustig en pas op de dag zelf besluiten we wat we gaan doen. Tegelijkertijd vind ik het maandagochtend ook heerlijk als de kinderen weer naar school gaan, ik ben gelukkig opgehouden me daar schuldig over te voelen.’

Hadden uw ouders genoeg tijd voor u?

‘Mijn moeder werkte onder schooltijd als vertaler en was er altijd als wij uit school kwamen. Dat voelde heel veilig, we hebben nooit hoeven vechten om aandacht. Mijn vader werkte keihard en was weinig thuis, maar als hij er was, dan was hij er ook vól. Het voelde niet alsof hij vijf dagen per week werkte, of eigenlijk zes, want ook op zondag moest voor de live-uitzending nog een hoop gebeuren. Hij was altijd op tijd om ons in bed te leggen en voor te lezen, dus hij was zeker geen afwezige vader.’

Herinnert u zich nog wat voor kind u was?

‘Mijn moeder zegt altijd dat ik mezelf heel goed kon vermaken, dat ik uren op mijn kamer speelde. Zelf weet ik nog dat ik veel alleen was, niet op een verdrietige manier, maar omdat ik dat fijn vond. Als

er vriendinnetjes aan de deur kwamen of ik wilde spelen, dan wilde ik dat liever niet. Want ja, ik zat net lekker in het spel dat ik zelf had bedacht. Ik hoor mijn moeder nog zeggen: “Nee, Kim is er niet.” Of: “Nee, Kim is ziek.” Mijn moeder moest altijd smoezen voor mij bedenken. Op school had ik wel een paar heel goede vriendinnen, maar geen grote vriendengroepen. Later ging ik ook niet graag uit, veel mensen om me heen vond ik niet prettig. Dat klinkt misschien een beetje mensenschuw, maar dat was ik helemaal niet, hoor. Ik had het gewoon goed naar mijn zin in m’n eentje. Nog steeds trouwens.’

Wat was uw beste tijd?

‘Nu. Ik heb me drieënhalf jaar lang opgesloten om deze film te schrijven en nu is het af. Het is leuk geworden, ik ben trots en daar geniet ik van. Dat had ik me ook echt voorgenomen, hoor, want meestal denk ik meteen als ik iets af heb: oké, en nu? Bij deze film was ik meer betrokken bij het maakproces: ik ben bij veel opnames geweest en bij de montage en ondertussen zat voor mij het zware werk er al op zodat ik me vooral kon bezighouden met de leuke dingen. Wat ik ook fijn vind aan deze tijd, is dat de kinderen nu wat ouder zijn; zo konden we in de vakantie ineens met z’n viere kaarten. Het hele kleine is er vanaf, wat ook heel jammer is, maar wel goed omdat je wat meer adem krijgt en minder de hele dag achter ze aan hoeft te hollen.’

Wat was uw naaste tijd?

‘Naast dat ik een tijd heel erg ziek ben geweest en dat een heel nare periode was, herinner ik me ook de tijd rond mijn twintigste, zo tussen kind en volwassen zijn in, als lastig. Het voelde alsof er een gat in mijn persoonlijkheid zat: ik wist nog niet wie ik was en wat ik wilde, terwijl ik al wel in mijn eerste film speelde (*Zusje*, red.) en ik ineens bekend was. Iedereen vond al iets van mij, maar ik vond nog niets van mezelf. Dat was een soort schok: ik ben nog niemand. Het voelde alsof ik voor de leeuwen gegooid werd, terwijl ik daar helemaal niet op voorbereid was. Misschien zie ik het verkeerd, maar bij veel twintigers van nu, niet bij allemaal, zie ik een zelfvertrouwen dat ik toen echt nog niet had. Er zit een leuke scène in *Greenberg*, een mooie film met Ben Stiller, waarin hij als eind-veertiger op een feestje komt met allemaal twintigers en uitroept: “There is a confidence in you guys that is horrifying.” Dat kan ik soms ook zo voelen.’

door Caroline Buijs foto Eddo Hartmann